

יצחקי, מאיר

בן שמואל-בוזו וצילה. נולד ביום ז' בסיוון תש"ז (26.5.1947) בתל אביב ולמד בבית-הספר הייסודי הדתי "מוריה", ובבית-הספר התיכון העירוני ב'. הוא היה חובב ספורט נלהב, ושיחק כדורגל, כדורסל ובטניס-שולחן. הוא היה בן מסור ואוהב להוריו ולמשפחתו ובזכותם טוב לבו ומזוגו הנעים היה חביב על חבריו וחברותיו הרבים.

מאיר גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1965 ושירות כסמל-דת במחנות צה"ל. בשנה האחרון לשירותו החל בלימודים-ערב באוניברסיטה בר-אילן. בנובמבר 1968 שוחרר מהשירות-הסדיר ובחודש השחרור ציינו מפקדיו: "ミלא את התפקידים שהוטלו עליו במסירות וביעילות, תוך גילוי יוזמה ואחריות". אחראי שהרورو המשיך בלימודיהם באוניברסיטה, בחוגי הכלכלה וראיית-חשבון והצלה בלימודיו מאד. הוא היה פעיל בין הסטודנטים באוניברסיטה ונבחר כחבר הוועד שלהם וכחבר המועצה המוצומצת. בן המשיך בפעילותו הספרטיבית, היה אחראי על פעולות הספורט של התאחדות הסטודנטים באוניברסיטה ושימש גובר של הסטודרות הסטודנטים הדתיים בישראל. מאיר נשלח כנציג הסטודנטים בבר-אילן לארגון-הספורט הארץ (אס"א), להסתדרות הסטודטים הארץ ולבינוס העולמי הראשון של הסטודנטים הדתיים, שנערך באב תשכ"ט. בראשית אוקטובר 1969 יצא לשירות-מילואים פעיל, אך כיוון שהיה מארגני ה"הקפות" השניות, שנערכו מטעם הסטודרות הסטודנטים הדתיים ליד "הכותל המערבי" במושאי שמחת תורה קיבל חופשה לאותו יום כדי להשתתף בהן. לאחר חצות, עם תום ה"הקפות" יצא מירושלים בדרך לרמת-הגולן – מקום שירותו. בדרך מירושלים נגע ולמחרת היום, ביום כ"ד בתשרי תש"ל (6.10.1969), נפטר. הובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות הצבאי בקרית-שאול.

מפקדו כתוב למשפחתו בכתב חנחים: "אמנם היה זה שירותו הראשון במילואים, אך אנו זוכרים אותו היטב משירותו הסדיר. מתווך מע במסגרת תפקידו כסמל-דת. גם לפני נפלו וגם לאחר-מכאן הזדמן לי לשוחח עם אלה שהיו מפקדיו בשירות הסדיר, הן ביחידת שבה שירת והן אלה שהינחו אותו מבחינה מקצועית, ובפי כולן חזקה, בנוסח אחד, הדעה הטובה על מיסירותו הרבה, אדיבותו, וחנוך-הליכתו עם החזון החמים הנסוך דרך-קבוע על פניו. כן שמעתי שכפי מסירותו בצבא היה גם בן מסור להוריו ואנו מבינים את גודל האבדה, הכאב והצער שנפל בחלקכם ביום זה. אנו,

מפקדי היחידה וחיליליה, משתתפים באבלם הכבד ונזכר אותו תמיד כפי שהכרנו אותו. כך עמדו דמותו לנגד עינינו". באזכרה שנערכה לזכרו באוניברסיטה השמייע את דבריו גם הרקטור, פרופ' ה' פיש, אשר ספֶד לו ואמר: "את מair למדנו להעיר עוד בחייו. הוא היה אחד הבחורים המצוינים שאוניברסיטת בר-אילן מתחפאת בהם, וכפי שקרה לא פעם דווקא מהמצוינים הולכים מאתנוכה מהר — — למרות שלא הכרתו הרבה, יכולתי להתרשם ממנה בפעמים שהיתה לי הזדמנות לשבת אותו — ואני יכול להגיד, שהיא בו הצירוף של התכונות היפות של הנער הדתי והאינטלקטואלי, שאנו רוצים לגדל בארץ ולהנץ באוניברסיטת בר-אילן. הוא גם הקדיש את עצמו ללימודים ברצינות אינטלקטואלית וגם היה פתוח, מאוד עליון, שופע פעילות ציורית ו חובב ספרות". אחרי הרקטור דבר הרב פרופ' ש"ב אורבן זיל, שהוא גם מורה לתלמיד ולרמב"ם, בבית הכנסת בו התפלל ואמר: "במאיר, שהשתתף בשוערי וshedmot עומדת לנגד עיני, היו כל היסודות וכל הבסיס לתלות בו תקוות גדולות, שיפאר את משפחתו במובן הרחב של המלה — צירוף של תורה ודעת, של שמחה חיים ואחריות, כשהוא רצוף מידות טובות". כתום דבריו ספֶד לו מר אלכסנדר מלכיאל, מנהל בית-הספר היסודי שבו למד מאיר, ואמר: "רבי מאיר אמר: 'אל תסתכל בקנקן אלא بما שיש בו' ומair שלנו היה בבחינת קנקן חדש, שינו עתיק ומשובח. מקטנותו אני זכר אותו כבישן וכענינו קטן וכשהלך מאתנו היה מאיר עני גдол במלוא מובן המלה. איש-מידות חביב וענותן, שאומר דברו בהצנע ובשקט" כן הספיקו אותו בן דודו שמואל הרץ, חבריו וחברותיו.

הסטודנטים קראה חדר על שמו בבית-הסטודנט באוניברסיטת בר-אילן; בעיתון הסטודנטים "בת-קול", שיצא בחודש אחרא נפלו, הוזכר שמו ונכללה כתבה על האזכרה שנערכה לו.